

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIO Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIO
Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Extranger, 5.

CAMÍ DEL HOMENATGE

EN VALENTINET:—Jo vos nombro fill adoptiu.

DON ANGEL:—Gracias, parel...

CRONICA

DE TEATRO CATALÁ

TRADUCCIÓNS Y TRADUCTORS

TRES teatros dedicats exlussivament al catalá tenim actualment á Barcelona: el Romea, el Principal y el de Novetats. El Romea, hont hi crema encare 'l foch sagrat de la tradició teatral catalana, del qual en Franquesa fa de vestal més ó menos púdica, dona preponderancia á las obras originals dels nostres autors; de traduccions ne dona pocas, y encare del castellá. El de Novetats barreja las produccions catalanas ab las traduccions, essent las segonas en major número que las primeras. El Principal se dedica exclusivament á traduccions. En resúm, la traducció prepondera sobre l'obra original.

Jo no soch pas enemich de las traduccions. Crech, pel contrari, que s'ha d'anar traduhint al catalá lo bó y millor del teatro de fora casa. Las traduccions y adaptacions, además de tenir al corrent al públich nostre de la producció dramática del extranger, poden exercir una influencia saludable en el teatro nostre, empeltant la rica sava de las millors obras mundials en el nostre arbre escénich.

Pero cal, pera que la influencia d'aqueixa transfusió de sanch extranya en el cos de Catalunya sigui realment benefactora, encarrilar iniciativas y corregir desviacions. Si 's vol que aixó sigui fructuós y útil, es precís que l'idea s'executi ab criteri, ab seny,

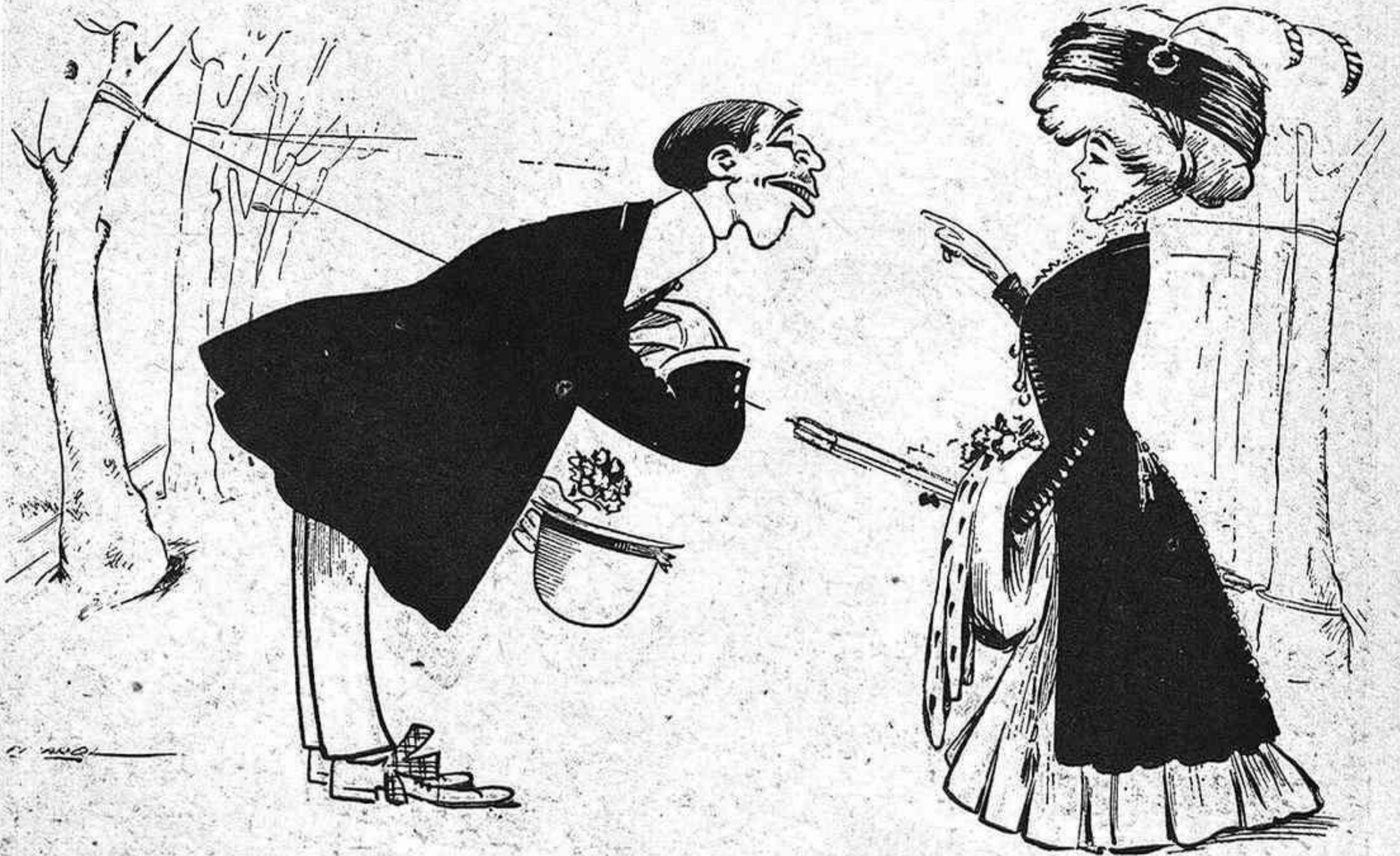
ab gust, ab honradesa artística. Se pot estar tot l'any representant obras extrangeras, y no donar á conéixer el teatro extranger. Ab unas obras triadas al atzar dels aparadors d'una llibrería parisenca, ab una barreja desordenada de traduccions escullidas capritxosament, á las palpentas, per diverses mans (que son molt sovint mans profanas), no hi ha manera de congeminar una veritable y interessant mostra de teatro extranger. Pera conseguir l'efecte degut es indispensable plan, orientació, ordre... Y, sab greu de dirho, pero es veritat: en els nostres teatros no hi ha gayre cosa d'aixó. *Y así sale ello.*

L'empresa del Principal, per exemple, sembla tenir el pensament de combinar un aplech d'obras de diferents menas, pera anarlas provant l'una darre l'altra y veure quinas son las que *petan*. Quan una *peta* efectivament, queda clavada al cartell días y nits. Es natural que l'empresa vagi al seu negoci. Pero també ho es que 'ls que estimém l'art y la cultura artística 'ns planyém de la manca d'una finalitat superior. Fins creyém que, ben estudiat, hi hauria manera d'armonisar el culte del art ab els respectables interessos de la taquilla.

Es un defecte greu aquest que hem senyalat, puig destruheix molta part de l'influencia sanitosa que haurían de tenir las traduccions. Encare n'hi ha un altre: y es lo dolentas que resultan moltes d'ellas. El llenguatge está plé de barbarismes y de construccions anti-catalanas. En el diálech de moltes traduccions la gramática catalana y el bon gust son objecte de flagrants agravis, que no tenen perdó de Déu.

Se necessitan diverses condicions pera traduhir bé, essent imprescindible el coneixement de la llen-

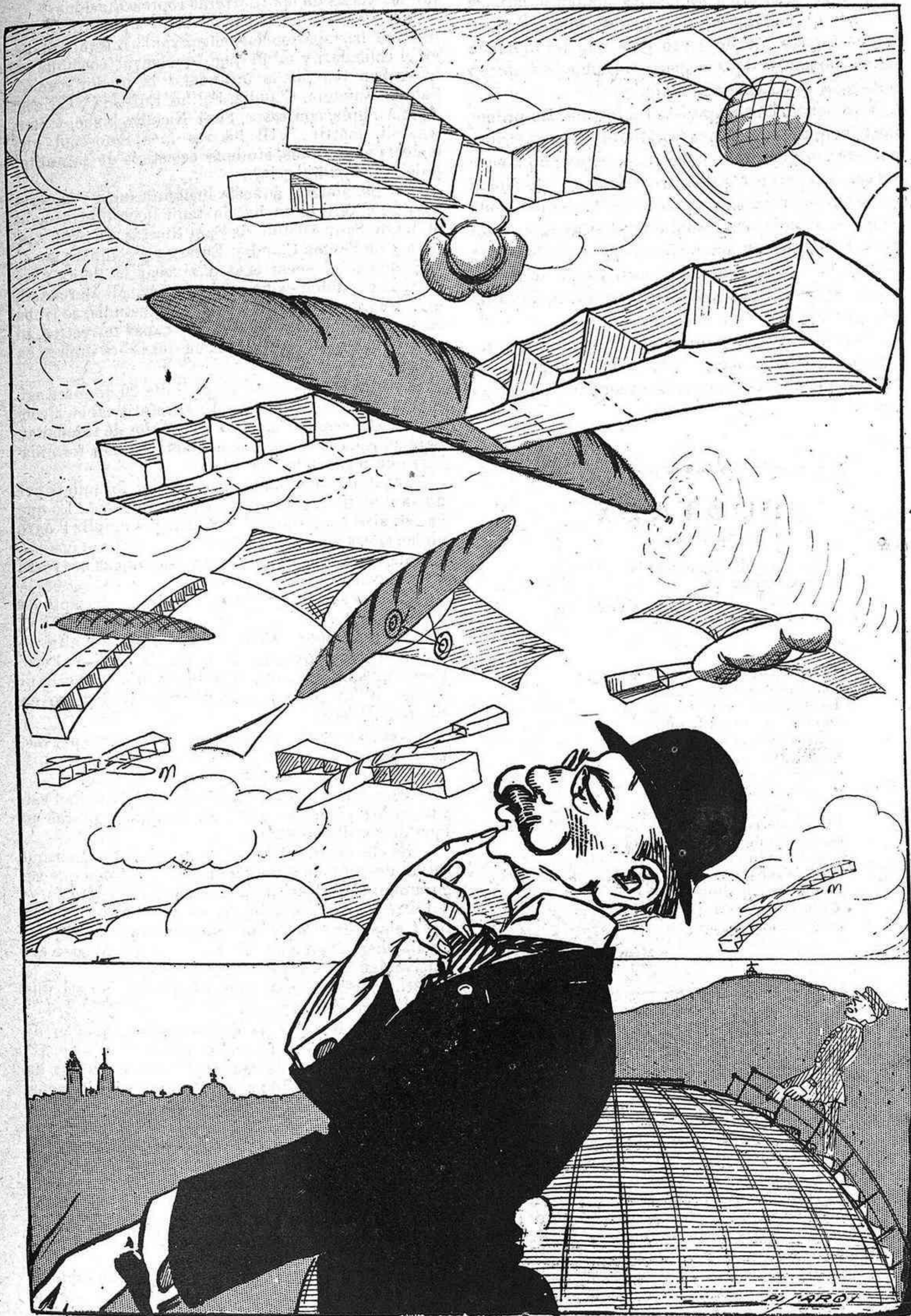
UN BON REMEY

—Senyoreta: jo, per vosté, sento una gran inclinació.

—Aixó ray, fassis adressar pel senyor Tobella, que hi té la má trencada.

LA PUJA DEL PA

EN COMAS Y SOLÀ: -Teniu!... Ara resulta que 'ls forners se m' han anticipat. ¿Jo volia fer un concurs d' aeroplans?... Ells el fan d' aeropans. Al cap y al fi, tot es qüestió d' una lletra.

gua que 's traduheix y de la llengua en que 's traduheix. Y aquí hi ha traductors que fan el miracle de traduir del francès al català, sense saber ni català ni francès. Jo no parlo dels que traduheixen obras alemanas de la respectiva traducció francesa ó italiana, cosa censurable també.

Y per qué n'hi ha tants de traductors? En primer lloch, perquè es molt més fàcil traduir que escriure una obra original. En segon lloch, perquè ab menos feyna, una traducció dona generalment més diners que una obra propia. Y en tercer lloch, perquè molts senyors, si no traduhessin, no trobarían altre medi pera fer figurar el seu nom en els cartells y pera exhibir la seva persona sobre las taulas d'un teatro.

He exposat el mal. Ara diré el remey: la meva recepta es aquesta:

Pocas traduccions, pero bonas y ben fetas, y combinadas convenientment. Que traduheixi qui en sapiga. Y que á certs traductors els siguin lligadas las mans.

WIFRET

POSTALS

Tres vegadas l' he llegida
la teva carta d' ahí.
Tres cops he pensat: ¿M' estima?
y tots tres he vist que sí.

No 'n fassis cas del que 't digui
confós, davant de la gent.
La paraula que 't dich sempre,
amor meu, ningú la sent.

La dich tota baixa y fonda,
sabent, com sé de segú,
que per baixa que la digui
es perceptible per tú.

D' aquesta dolsa paraula
tú 'n coneixes el ressó;
dels meus llabis l' has apres
y la dius tan bé com jo.

Tú la sabs, que l' has sentida
més d' un cop dintre ton pit.
Tú la sabs y, com jo, esperas
pronunciarla ab un bon crit.

MIQUEL ANGEL

HORAS D' ENGUNIA

La noticia, en mal' hora esbombada, de que 'l dissapte que vé hi ha d' haver á Espanya un terremoto dels que obligan als *Sucesos* á publicar número extraordinari, ha portat al seno de las familias la consternació y 'l desespero.

Fins las personas que pateixen de la perdiu ó del estómach y que, sisquera per aixó, haurían d' esperar la mort ab regular indiferencia, s' entregan al més amarch desconsol y 's preguntan, posantse la má á la part dolorida:—Pero ¿es possible, Senyor, qu' en un sigle tan adelantat com aquést encare hi pugui haver terremotos?

¡Vaya si n' hi pot haver!.. Y dels bons. Pregúntinlo á Sant Francisco de California y á Valparaíso; dirigéssinse, si no volen anar tan lluny, á Messina y

á Reggio, y allá 'ls donarán informes y 'ls ensenyarán las vistas de las «darreras representacions».

¡20 de Mars!.. ¡Que 'n té de rahó aquell ditxo que diu que las apariencias enganyan!.. Busquin el día en el calendari y m' hi jugo qualsevol cosa que no hi troban res que 'ls infundeixi la menor sospita. Santas Eufemia, Claudia, Fotina, Eufrasia y Ciriaca; Sant Ambrós, confessor; Sant Nicetas, bisbe, y Sant Anatoli, mártir... ¿Hi ha res més ignoscent que aquests vuyt noms, símbols celestials de la nulitat y de la insignificancia?..

Donchs, malgrat aquesta insignificancia y aquesta nulitat, el terremoto ha de tenir lloch precisament el día de Sant Anatoli, de Sant Nicetas, de Sant Ambrós y de Santas Claudia, Eufemia y companyia.

El que s' ha encarregat d' aixecar la llebra y escampar el pánich es un sabi francès, M. Marchand, qui, després de llarchs y detinguts estudis, se troba en el cas de poguer llegir en las capas terrestres, ni més ni menos que si llegís en un llibre imprés en lletra grossa.

«La sacudida soterrània que 'l día 20 de Mars agitará el nostre planeta—ha dit el referit sabi—alcançarà al atravesar Espanya el máxim de intensitat. Será aquésta una de las conmocions més formidables que registra la Historia.»

Davant de semblants pronóstichs, formulats per un sabi ab títul, ¿qué havia de fer la gent?.. Lo que ha fet: aixó es, posarse á tremolar y á omplir l' ayre ab las sevas amargas queixas.

Ahir al tranvía vareig sentir que dugas senyoras ne parlavan.

—¿Ja ho sab—deya l' una—aixó que dissapte ha de succehir?

—¿El terremoto?.. Calli, dona—responía l' altra:—Calli, qu' estich que no m' arriba la camisa al cos. Desde que m' ho varen dir, no menjo, ni bech, ni dormo, ni 'm poso polvos d' arrós ni llegeixo en *Sherlock Holmes*.

—Naturalment! ¿Cóm pot una tenir humor per res, veyentse la mort com qui diu á quatre passos?

—Pero ¿vosté creu que sucumbirá tothom?

—Tant com tothom... A Sicilia mateix s' han salvat varias personas. ¿Quí 'ns diu que nosaltras no hem de ser d' aquestas?

—Es clar, porque, si no s' escapés ningú, ¿per qui serían després els diners de las suscripciones que segurament s' obriran pera socorre á las víctimas?—

Entre 'l gremi de criadas, el desconcert ha arribat á alcansar proporcions aterradoras. La majoria d' ellas han abandonat al xicot pera dedicarse exclusivament á parlar del terremoto.

Perque, lo que una Menegilda deya, ab els ulls entelats per las llágrimas:

—Per dos ó tres días que potser ens quedan de vida, ¿qué n' hem de fer del promés?

De la difícil situació que 'l próxim daltabaix ha creat als sastres, no hi ha que parlarne. Vestits nous, rara es la persona que se 'n fa cap. Y en quant als que ja están fets y entregats temps há als parroquians, ni remotament hi ha que pensar en cobrarlos.

—Venía á portarli el comptet—deya aquest día un d' ells, presentant la factura á un client que li deu ja un respectable pico.

—Torni la senmana que vé—va respóndreli el parroquiá, mirantse socarronament el calendari americá que té penjat á la paret.

¡Com que 'l tranquil sab que la senmana que vé potser ja no hi haurá nació, ni comptes pendants ni sastres!..

En mitj de tot, no hi ha mal que per bé no vingui. Cert que aixó dels terremotos es una cosa desagradable y perjudicial; pero, per lo que 's refereix á

Barcelona, ¿qui 'ns diu que tal volta no será un bé?

Supòsinse que á la oscilació sísmica se li ocorreix comensar á la plassa de Sant Sebastiá y seguir brutalment en línea recta fins á la de Junqueras...

¿Han vist vostés una manera més senzilla, rápida y barata d' obrir en un santiamén tota la vía A, sense necessitat d' acudir al expedienteig ni á la expropiació forcosa?...

MATIAS BONAFÉ

ENTRE AMIGAS

—¡Si haguessis vist, Filomena, el barret de la Isabel, guarnit ab plomas y llassos y fondo de vellut vert, quánt miradors que tenia ahí á la tarde al passeig! Si ab franquesa haig de parlarte, jo aquest luxu no 'l comprench. El seu marit tan sols guanya trenta duros cada mes y, está clar, la gent murmura, dihent fins qu' un senyor vell... Jo, la vritat, no m' hi fico; cadascú...

—Fás molt ben fet!
Y, mira 'l que son las cosas: quan tú vas estrená 'l teu, aquesta gent que critica el barret de la Isabel, recordo que...
—¿Qué? ¿Qué deya?..
—Deya de tú lo mateix.

ENYS

GLOSARI

VERSOS D'EN JOAN ALCOVER

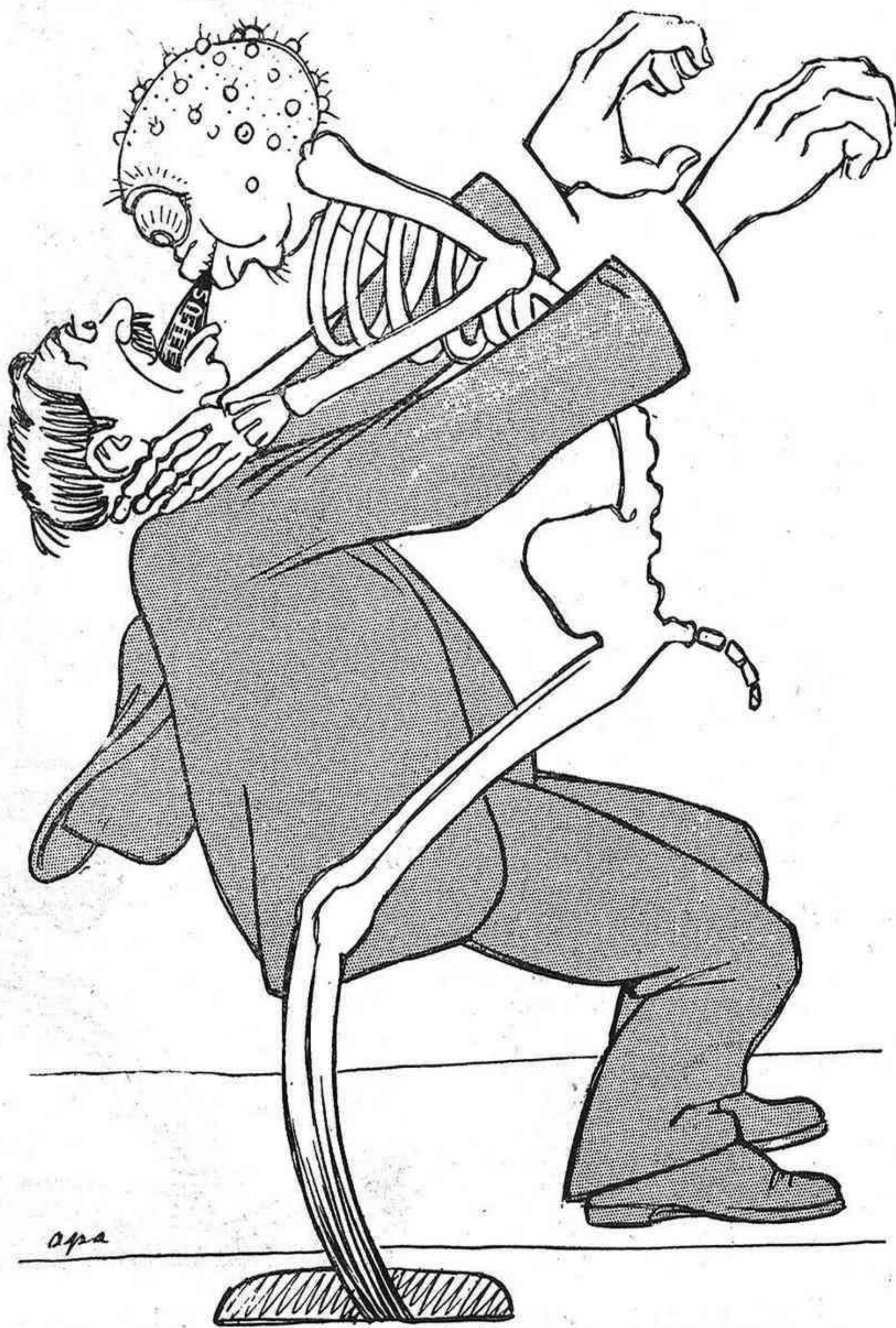
El gran poeta en Joan Alcover, que fa poc ha publicat el seu llibre de poesies Cap al tard, ens ve a confirmar una estètica que'l glosador ja la sospitava: ens ve a dir, am fets, és dir, ens ve a dir am versos que només n'hi ha una d'estètica: l'estètica de no tenir-ne.

Fa un quant temps que a casa nostra's pateix de manament. Tot-hom classifica, tot-hom mana; no hi ha escriptor que agafant la ploma no mani de lo que hem de ser, no marqui un pentàgrama estètic, i pobre del que no'l segueixi. S'ha de ser això, s'ha de ser allò. S'ha acabat el romanticisme. S'ha de ser parnasià fins a cert punt; s'ha d'estilisar, no s'ha d'estilisar; els versos han de ser de làpida, o de pedra picada, o de bronze, sent aixís que hi hauria un modo de dir les coses clares i precises només dient una cosa: els versos tenen de ser bons, i si ho són, siguen romàntics, siguen parnasiàns, siguen clàssics, estan

bé, perquè són bons, per més que diguin les estètiques.

Els versos de l'Alcover tenen això: que són bons i no no són res més. El glosador es juga un glosari amb el que sia capaç de dir a quina escola pertanyen. Si'ls jutgem pel sentiment, direm que són sentimentals; si anem a l'imaginació, direm que són quasi romàntics; si'ls midem, direm que són clàssics; si'ls midem més, que són parnasiàns. Però com que no'ls midarem, ni'ls retolarem, ni'ls examinarem, perquè quan veiem un tapiç no'ns mirem el canyamaç, sinó'l seu aspecte plàstic, i en comptes d'estudiar llegim, i si llegint-los ens emocionen o ens donen la sensació de bellesa inexplicable que tenen les coses ben fetes, els tornarem a llegir, i els apendrem a recitar, i quan una cosa entra al cor i el cor està content de rebre-la, rieu-vos, caríssims amics, de lo que vos diguin els preceptes: aquells versos tenen ànima; i uns versos que tenen ànima ja podeu

«LA MALA VIDA EN MADRID»

Els moderns apaches.

L' HOMENATGE

dir que són bons, enque no ho manin les estètiques.

En Joan Alcover té una cosa de la que no'n poden dir res els llibres, perquèls llibres són pera ensenyar, i lo que ell té no s'aprèn. Té l'instint del bon gust, té'l senyorio que tenen de tenir els sentiments quan se transformen en plàstics; té'l dò, té l'art i té'l tacte, aquesta vergonya noble de dir tot lo que's pot dir fins a la fita del bon gust; aquet no sé què inexplicable de saber fins a quin punt es poden obrir les portes dels sentiments amagats, i fins a quin punt han de cloure-s. En Joan Alcover és això: és poeta; un poeta que només parla quan té belles coses per dir nos.

N'Alcover no és, com diu en el pròleg, «d'aquells que's passen la vida component-se'ls plecs de la túnica per afectar serenitat». El que la sab portar, la túnica, només té que deixar-la caure i els plecs mateixos ja prenen forma i es pleguen sempre dignament. I si n'Alcover sab portar-la, obriu el tomo de Cap al tard i llegiu La Balanguera, La Serra, El voltor de Miramar, L'Hoste, La Reliquia, totes les elegies, les endreces; més ben dit, llegiu tot el llibre i sentireu a dintre'l cor aquet pessigolleig intern, aquet espurneig en els ulls, aquesta frisança benhaurada que són les úniques senyals am que's coneix un poeta, sia de l'escola que sia i digui lo que digui l'estètica.

XARAU

ELS JARDINS ABANDONATS

¡Pobre Parch de Barcelona!
¡quí l' ha vist y quí 'l veu ara!...
Després d' haverlo malmés
com li va donar la gana

El millor seria aquest: treure el cap de la estatua de Colón y posarli el de 'n Guimerá. Així conseguiríam dugas cosas: olvidarnos de l' América que l' un va descobrir y perpetuar la gloria que ha descubert l' altre.

un mestre que 'n va sortir
ab las mans... á la butxaca,
avuy, aquell hermós Parch,
en lloch de fer goig, fa llástima.

Qui s' hi arribi á doná un vol
veurá una infinitat d' arbres
deixats de la má de Deu
ó bé de la má... d' algú altre.
Veurá fonts, camins, *parterres*,
banchs, estatuas, ponts, barracas,
terra, gabias, pedras, fustas,...
tot tan brut y miserable
que en lloch de semblar jardins
de un poble que per viu passa,
sembla alló una sucursal
de Messina ó de Calabria.

Aquell célebre Mammuth
s' está aburrint fa senmanas;
un caixal ja li sorolla,
pro en cambi li queda l' altre
que fa molt temps que serveix
per 'ná á pendre 'l sol las ratas.

Hi ha estatua en aquells jardins
que, poguent ésser molt blanca,
sembla certa carbonera
qui viu á sota de casa.

A n' en Prim, no fa molts díes,
vaig véurer que 'l visitavan
un grapat de llargandaixos
y unas quantas sargantanas,
fent allá, á las barbas d' ell,
un mitin de propaganda.

Hi ha un museo que conté
bestias y momias extranyas,
peró no 's pot distingir
perque un pam de pols ho tapa.

Allá á la Secció Marítima
hi ha la mar... á l' altra banda,
peró, també hi ha la mar
de bruticia. Hi ha una escala
que 'ls que 's perden per allí
fent com qui s' asseu... descansan.

Lo que 'n diuhen l' Invernácul,
abrich de flors y de plantas,
que han d' estar tancadas sempre
perque no 'ls toqui un mal ayre,
té una pila de cristalls
trencats, y tan griso hi passa,
que no hi ha planta ni fló
que no estiga ben malalta;
la que no ha agafat el tifus
té un catarro de cal ample.

Fins la Colecció Zoológica
dona pena de mirarla;
unas gabias son molt brutas,
las altras, desocupadas,
y en moltas, com no hi ha rétols,
si un curiós vol ferse'n cárrech,
no sab si lo que hi ha dintre
es un ciervo ó bé es un ánech.
Al pobre Avi, també 's veu
que no li mudan may l' aygua
y las rajolas del pis
ningú 's cuyda de fregarlas.

Y després de tot aixó,
¿l' Ajuntament vol encare
fé un altre Parch?... Vaja, abur;
lja no més aixó 'ns faltava!

J. STARAMSA

LLIBRES

EN JOAN DELS MIRACLES. *Drama per Ignasi Iglesias.*
—Tres actes hermosos, plens de vida y de ambient.
Aquest magnífich drama, un dels mes intensos y emocionals
de nostre excelent dramaturg, va ser un dels millors
éxits del Teatre Catalá, durant la anterior temporada de

1908. Ab motiu de sa estrena LA ESQUELLA doná al públich
en son día el seu judici crítich, no tant extens com
l' obra 's mereixia, pero ben sincer y entusiástich. En
el punt de vista editorial, *En Joan dels Miracles* es un
bell llibre artístich que convida á llegirse ab cuidado y á
guardarse, després de llegit, ab tots els honors dignes
del drama y del autor.

POST NUBILA... *Novela per R. Foyé Puig.*—Una ben
grata impressió 'ns proporcioná aquest autor ab sa pri-
mera novela *Gitanos blancs*, á la que, si mal no recor-
dém, dedicárem desde aquí mateix unas encoratjadoras
paraulas de simpatía. *Post nubila...* comensa á ser la con-
firmació categórica dels nostres auguris. En el conjunt y
en els detalls, en la part descriptiva com en els passatjes
dialogats y fins en l' acció fundament dramática y emo-
cionant d' aquesta original novela s' hi descobriexen un
art en el dir, habilitat en la construcció y una trassa en
el retratar las impressións observadas que no tenen res
de vulgars, ans pel contrari recordan sovint (sense sem-
blarshi gens), la manera de fer de més d' un mestre... ab
patent, podentse afirmar que 'l senyor Foyé, ab sa inter-
essant novela ha donat un gran pas en el género literari
á que sembla haverse dedicat ab la fé del convensut y ab
la brahó del que vol assolir un fí honrat, valentse única-
mente de sas propias forsas. El llibre es fá simpátich,
ademés, per sa amenitat, donchs, á una lectura agrada-
ble, s' hi ha d' afegir un fresch humorisme en el diálech,
una pintoresca exposició en las narracións y un vel de
poesia, del comensament al fí, que atenua tota mena de
agrors y atreviments de fons.

LA ANARQUÍA, por Héctor Zoccoli.—Quatre tomos van
publicats d' aquesta important obra sociológica; dels dos
primers varem parlarne á son temps. Els que ara acaban
de sortir á llum son els dos últims: un que 's subtitula
Las Ideas—Los Hechos, y l' altre que va dedicat per com-
plert á las *Apreciaciones Éticas*.

Constan en *La Anarquía*, del sabi professor italiá, es-
tudis de tanta importancia com el dels drets y devers, la
instrucció y educació de la familia, la revolució y l' art,
la propaganda pels fets y la responsabilitat del anarquis-
tas, acabant ab una apreciació ética general demostrativa
de que la injusticia per sistema no pot ser producte de
una formació sense artifici, impossibilitat histórica que,
prescindint de tota consideració moral ó jurídica, es la
condempnació concreta de la doctrina del anarquisme.

Els dos volums forman part de la *Biblioteca Sociológica
Internacional* que publica ab éxit la casa Henrich y C.^a

ALTRAS PUBLICACIONS REBUDAS:

Almanaque del Seguro para 1909.—Havem rebut aquest
calendari corresponent á aquest any y que ha publicat
no fa gaire la revista «El Defensor del Asegurado.»

—*Del periodismo Católico*, per J. Polo Benito.—Confe-
rencias que sobre la premsa católica pronunciá aquest
senyor, qui, ademés de periodista, es canonge.

—*La Rondalla del Dijous.*—S' acaba de publicar el
cuadern número 9 de aquests quèntos pera la mainada.
Son molt interessants y están presentats d' una manera
espléndida.

—*Reglamento General de la Exposición Regional Galle-
ga.*—Se refereix á la exposició de productes gallechs,
que tindrà lloch aquest á la ciutat de Santiago.

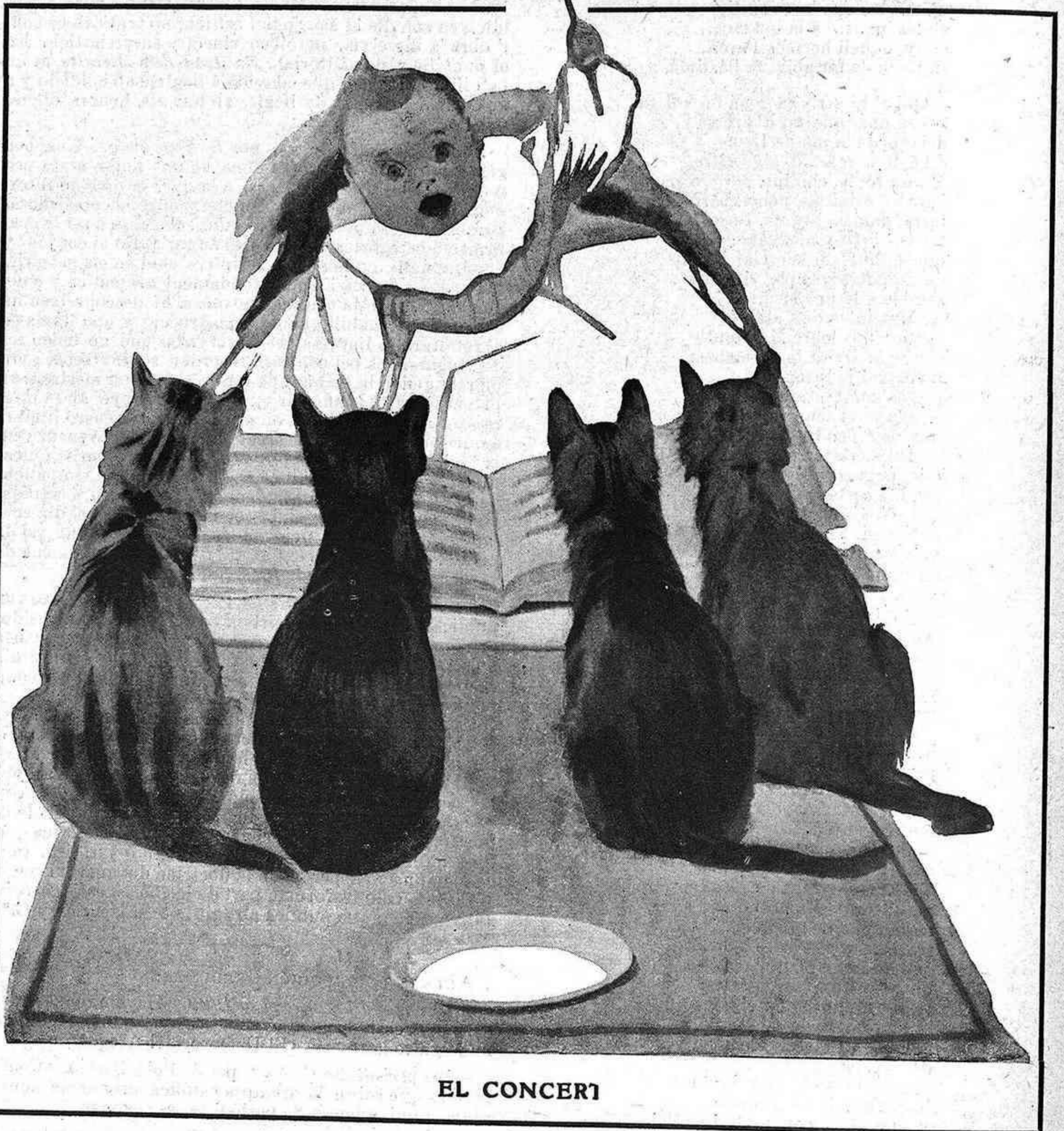
—*L' Adoració dels Pastors y La Mala Nova.*—Dugas
cansóns populars catalanas, ab sa corresponent música
arreglada para piano.

—*Tipos Militares de Diario.*—Una bonica colecció de
10 tarjetas postals ilustradas pel caricaturista A. de Al-
moguera.

—*Tra la Mondo per Esperanto.*—Versos escrits en l'
idioma universal, per Georgi Ciklari (Tillisano),

—*Las Mondongueras.*—Esbós de costums aragonesas
en un acte y tres quadros, per R. Forga Clará. L' acció
passa á la provincia de Huesca, el llenguatge es pinto-
resch y, escénicament, creyém que ha de produhir bon
efecte.

SEPT SCIENCIES

EL CONCERT

TEATROS

PRINCIPAL

El Pobre Enrich, més que drama, es una llegenda poemàtica; el poema viscut del dolor y del sacrifici heróich. La concepció d' Hauptmann se manifesta, en aquests cinch actes, embaumats de consoladora poesia, d' una manera espléndida. Las figuras que hi prenen part se 'ns mostran gegantinas com en las tragedias shakesperianas. Cert es que l' obra no sembla assequible á tota mena de paladars, tant pel seu fons purament ascétich, com per la seva acció excessivament plácida, com per sa forma allunyada dels patróns que gasta la dramática moderna; pero no pot negarse que en *El Pobre Enrich* hi ha intensitat emotiva, enlairats pensaments y encoratjadora poesia humana, qualitats escampadas arreu en l' obra y que perdonan sobradament certa feblesa que 's nota en l' acció, que sols els iniciats trobarán interessant en tots moments.

En resum: la llegenda dramática d' Hauptmann es digne d' admirarse per ser una obra gran, extraordinaria;

exótica, si 's vol, pero acurullada de bellesas literarias y artísticas. El traductor mereix una felicitació ben sincera per sa tasca. Els escenógrafos, un aplauso per las admirables decoracions. La presentació, bona de debó. La direcció, ajustada...

Y l' interpretació?...

Casi tot el pés de l' obra cau damunt de las senyoras Morera y Xirgu, las quals en companyia del Sr. Jimenez (encarnador perfecte del protagonista) fan feyna veritablement artística digna del més gran elogi.

LICEO

El tercer concert, dedicat per complert á Fauré, va resultar un esplendorós triomf per aquest compositor.

Las suites de «Shylock» y de *Pelleas et Melisandre* foren extraordinariament aplaudidas; pero ahont el públich va entusiasmarse més fou en el *Requiem*, colossal composició que 's distingeix per sa instrumentació riquíssima y que traspúa tota ella un intens y delicat perfum místich, capás de convéncer al esperit més anti-religiós.

Els coros varen portarse bastant bé. El senyor Daniel, el conegut organista, la senyoreta Aleu y el senyor Battaller varen ajudar ab notable acert á la perfecció d' aquest programa que recordarém ab gust, pero ab la re-

cansa de que 'l públich... ¡mal de sempre!... no hagi respost com devía.

—La nota dominant del quart va ser la part recital de piano á cárrech de Madame Long de Marliave, una experta y genial artista que va guanyarse totas las voluntats... y una ovació ben merescuda.

ROMEA

El benefici del ja popular Aymerich va portar un nombrós públich á nostre Teatro Payral. La veritat siga dita: además de tractarse d' un actor que s' ha captat molt bonas simpatías, el programa era escullit. Va reproduhirse ab éxit *El plet de 'n Baldomero*; va estrenarse *Un bon home*, monólech de Santiago Rusiñol, que va distreure en gran á las massas y, per fi de festa, se 'ns va donar el juguet cómic-líric *El somni de l' Ignocencia*, que, si bé, en conjunt, no va anar com una seda, doná motiu al lluhiment de las parts interessadas. El beneficiat va recullir un grapat de fullas de llorer.

—El lunes, ante distinguida y numerosa concurrencia, celebró su beneficio el no menos distinguido y numeroso galán joven señor Torelló, cosechando la mar de aplausos en la interpretación de las comedias *El testamento de la tía* y *Porque sí señor*.

En ambas obras, el beneficiado hizo gala de sus singulares dotes artísticas, que le colocan entre los mejores y más discretos actores del teatro de nuestra tierra.

Con el aplauso justísimo de sus admiradores reciba, juntamente, el testimonio de nuestra felicitación más sincera.

Olé ja!... y ¡Amunt y crits!...

TÍVOLI

¿Qué 's creyan?... ¿que aquest teatro ja era á terra?... ¿que ja 's comensava á edificar el *Kursaal*? Donchs, no, senyors. Encare, en Gil, ha vingut á encarregar-se'n, inaugurant una temporada de sarsuela petita á preus módichs.

El debut, ab las obras *Los Granujas*, *La República del Amor* y *Las Bribonas*, interpretadas per las Sras. Ramos, Possel, Salvador, Gay y Carreras, y 'ls senyors Fernández y Tormo, va ser un éxit gros.

Ab l' esqué d' uns preus baratíssims (80 céntims l' entrada) el peix va picar de valent, al punt de que á la casola no hi cabía ni un moreno més.

NOVETATS

Rosa Bernd, drama en 5 actes d' Hauptmann, es el cal-

EL DESCONCERT

vari de una pobra dona, víctima de la bestialitat dels homes, que, després de veures perduda física y moralment, dominada sa carn y sa voluntat, anula al seu propi fill, el fill del pecat dels altres y de la seva feblesa, ab l'únic intent de lliurar-lo dels sofriments humans.

Com se veu la tésis no pot ser més desconsoladora; es el triomf de la luxúria, de la debilitat moral, del mal, sobre la tendresa y la virginitat; pero, en l'obra hi ha magnífics pensaments fustigadors del vici, y en mitj de tanta miseria, resurgeix el poeta enlairador de sempre glorificant l'amor, el bé y la virtut heròica.

La obra té actes magníficament construïts; l'acció, sense ser d'una originalitat suggestiva, resulta interessant; y aixó, afegit á la forsa intensiva del atrevit assumpt, fá que el públich s'hi abandoni per complert y aplaudeixi sense regateig.

La direcció escénica, com sempre en aquesta casa: volém dir molt bé.

La traducció es acceptable.

Tocant á l'execució, cal recordar en primer lloch el ram de senyoras. La Martínez discretíssima y delicada sempre. La Fremont, també molt bé.

CIRCO BARCELONÉS

Té rahó l'Empresa al anunciar que aquést, dintre sa especialitat, es el teatre de moda ahont s'hi acobla lo més *chic* y *pschut* de Barcelona. Els debuts s'estalonan l'un ab l'altre, y á cada dos per tres apareixen *estrellas* d'aquellas que en Comas y Solá'n diria de primera magnitud, y moltes ab qua...

Darrerament s'ha fet aplaudir, durant una colla de nits seguidas, Mlle. Deodima, qu' es un número extra entre la gran *troupe* internacional d'artistas; com també's fan ovacionar per l'originalitat dels seus traballs *Mademoiselle Deysi French*, unicyclista, la *chanteuse* Pariset y la *danseuse* Lina Bocaris, que ab sas salomísticas dansas fa posar 'ls cabells de punta.

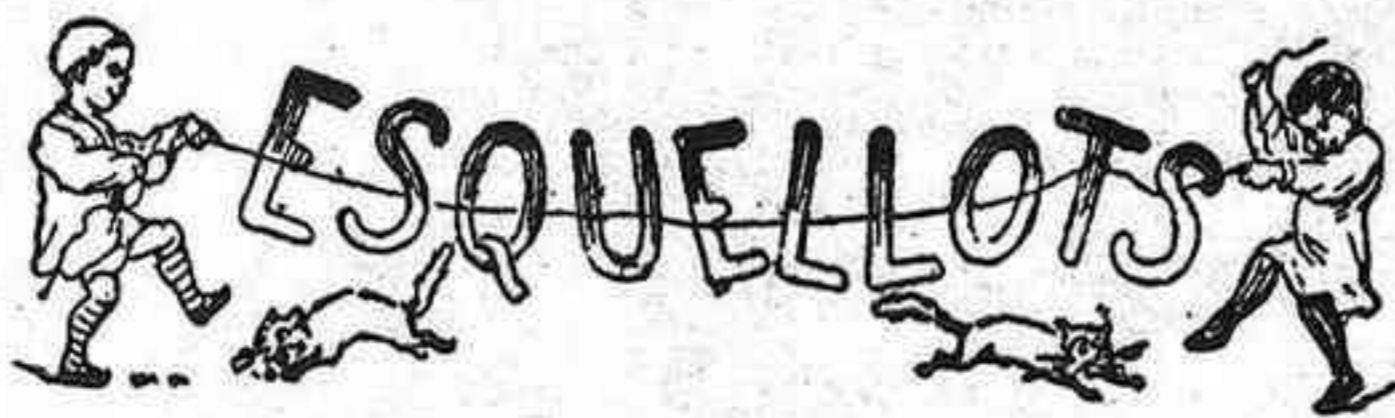
Varietats es el género de la casa, y la casa fa honor al seu lema donant al espectable una espléndida variació.

L. L. L.

Á UNA DE L' HORTA

Qu' ets de terra valenciana;
tot en tú ho está dihent:
tas galtas son dos taronjas;
els teus peus, dos cacahuets;
tos ulls, un parell de xufias,
els teus llabis, dos violers,
y tas dents, blancas y xicas,
d'arrós delicats granets.
Per lo tant, jo t' ho aconsello,
y si 'm creus farás molt bé:
ab la gana que aquí corre,
no surtis sola al carrer.

ANDREU GRAU

¿Parlavan del plet dels arbres?

Aquí portém els papers.

«A fin de evitar—diu un diari—los peligros que ofrece al tránsito el cruce de las Ramblas frente á las calles del Carmen y Puertaferri, se procederá por las brigadas municipales á modificar los bordillos, dando mayores radios á las curvas de todos sus ángulos y haciendo desaparecer los dos árboles del extremo de la Rambla de San José, uno de los cuales está tan inclinado, que su desaparición se impone...»

Lo qual, traduït al catalá, qu' es el llenguatge de la sinceritat, vol dir lo següent:

«Com que á la Companyia del tranvía, pera que puguin passar cómodament els grans cotxes ab imperial

cobert que aviat posará en circulació, li fan nosa els dos plátanos del final de la rambla de las Flors, l'Ajuntament, sempre amable ab l'Inglés, ha acordat arrencarlos.»

Y ara digui, senyor Alcalde, un cop destruhits aquests dos arbres, ¿quins altres arrencarém?

¿No contesta?

Es veritat!... No es vosté qui 'ns pot respondre.

Aixó s'ha de preguntar á Sa Magestat el Tranvía.

Per datos oficials suministrats en l'Ajuntament, sabem que á Barcelona, durant el passat Janer, hi han hagut 1,473 defuncions.

Al comentar aquesta noticia, diu un diari local:

«Así, puede asegurarse que los muertos han sido 47 y medio por día.»

¿Qué me 'n-dihen d'aquest medio?

¿Oy que aixó de morir-se mitja persona, resulta quelcom modernista?

A n'els 47, pelats, els podém dir que Déu els hagi perdonat, pero á n'el pico ¿quina oració funerària li dedicarém?

«Diguin lo que vulguin els termómetros», l'hivern está acabat.

Aixís ho asseguran els periódichs francesos, fundantse en que, cap á la part del norest de la vehina nació s'han vist ja bandadas de cigonyas.

Y com que la cigonya es l'au precursora del bon temps, *velay*...

No obstant, jo m'atreveixo á indicar als lectors que, á pesar d'aquest pronóstich, farán molt bé en no alleugerir-se de roba.

Perque aixó de la cigonya... també podria ser que 'ns la pintessin.

Varias entitats recreativas y de sports preparan pels vinents Maig y Juny algunas festas, que sens dupte atrauran á Barcelona bon contingent de forasters.

Desde ara comensém á anticipar al lector que 'l número que, de poguer realitzar-se, constituirá segurament el *clou* del programa, será un concurs d'aeroplans, pera 'l qual l'Ajuntament concediria una regular subvenció. De las gestions necessarias pera portar á cap aquest concurs se'n ha encarregat el senyor Comas y Solá, director del Observatori del Tibidabo.

¿Arribarán á ser un fet els laudables propósitos de las societats referidas y que tan profitosos poden ser pera la nostra estimada ciutat?

La circumstancia de no figurar entre ellas el famós *Sindicato de Iniciativa*, de cómica memoria, ens sembla molt bon auguri.

Els nens gòtichs que no hagin tirat als Jochs Florals que no's torbin, que 'l plasso d'admissió de traballs está per finir.

Per cert que's diu que, comparat ab altres anys, no hi ha gens d'animació poética aquesta vegada. Dissapte passat, el secretari, tot just havia rebut 89 composicions.

—Aixó es un fracás!—dirá algú.

—Aixó es una ganga!—respondrán els que han de llegir tanta terragada.

*
*
*

Un d'aquests poetas aixelats que sempre son els primers en enviar el *plech*, va llegir l'altre día la seva collecció de sonets, opció á l'englantina, á una senyora amiga, una especie de D.ª Irene de *La Intellectual*.

—Deliciosos, magnífics!—va exclamar la dama.

—Vol dir?

—Sí, sí, els trobo espléndits... y aixó que una servidora no hi entén res.

La ingénua modestia de la intelectual va deixar de pedra marbre al pobre poeta.

No 'ns cansarém may de repetirho.

Els Ajuntaments, las Diputacions, el mateix Govern, han d'anar molt en compte ab las subvencions d'estudis tituladas *carteras de viatge* que's donan molt sovint, inmerescudament, á gent sense aptituts ni coneixements de cap mena.

Y sinó, aprénguin la *moraleja* en aquest cas que, si no es histórich, es digne de serho:

PER LAS ALTURAS

—¿Qu' es veritat, forner, aixó que diuen?... ¿que 'l pa puja tant?

—Sí, senyora; miri... ja es al quint pis.

Un Municipi va enviar un xicot á Italia pera uns estudis geográfichs-artístichs.

Al cap de dos días la corporació rebí un telegrama del seu protegit en els següents termes:

«Acabo de arribar á Venecia, pero com que la major part dels carrers están inundats, al punt de que la gent se veu obligada á anar en barca, he determinat fugir immediatament cap á un altre punt.»

Las obras de la Reforma interior podrán andar ab més ó menos calma, pero hi ha que reconéixer que 'l Banch Hispano-Colonial no s' adorm.

Durant l' últim trimestre de 1908 l' Ajuntament li ha tingut que satisfer els dos següents petits comptes:

Un de 111,928 pessetas, per la comissió de pesseta y mitja per pam que de tots els terrenos expropiats percebeix el Banch;

Y un altre de 6,978 pessetas pel mitj per cent que li correspon en totas las cantitats que paga per compte del Municipi.

¡Oh Banch afortunat!

Ell si que pot ben dir que si á primers d' any no ha vist els barcos del port desde la plassa del Angel, en cambi, sense moure's de la Rambla dels Estudis, ha cobrat en tres mesos 118,906 pessetas.

Ocupació, aquesta de cobrar, que, imparcialment considerada, resulta bastant més agradable que la de mirar barcos.

Ja tenim establert un nou sistema de locomoció. Es el sistema de la *bomba*. No confondre'l ab el sistema del dirigible. S' hi assembla per alló de la *bomba*, pero no es pas lo mateix.

El sistema de referencia consisteix en declarar-se autor de la colocació d' una bomba á Barcelona. Y tot seguit el

suposat autor es conduhit de franch á la nostra ciutat. Un pich á Barcelona, se demostra la farsa, y en paus. El viatger del nou sistema 's troba passejant per la Rambla de las Flors.

El cas ja s' ha repetit. El darrer viatger pel sistema de la bomba es un tal Federico Fresco, que ha vingut aquí desde Guadalajara, ab bitllet gratuhit, ni més ni menos que un diputat. Aquest subjecte no pot negar que sigui *Fresco*. Ho es de noms y de fets.

Si l' exemple cundeix, veurém sovint anar al despaig de bitllets de las estacions del carril á individus que en lloch de dir «donguim un bitllet pera Madrid, Barcelona ó Saragossa», dirán: «jo he colocat una bomba á Madrid, Barcelona ó Saragossa» respectivament.

Y l' empleat del carril ja sabrá lo que li toca: entregar-li de franch el bitllet corresponent.

Davant del sistema espanyol de la *bomba*, el dirigible del comte Zeppelin y l' aeroplá de Wilbur Wright no pintan res.

¡Y després dirán quatre mal humorats que aquí no hi ha *inventiva*?

¿Qué tormenta nos amaga?

El Tribunal Suprém ha desestimado el recurs interposat pel nostre Ajuntament en el plet que aquést seguía contra l' Estat sobre reivindicació dels terrenos de las antigas murallas.

A dir veritat, si bé es cert que la noticia apareix una mica confosa. d' ella 'n resulta una cosa, desgraciadament bastant clara:

La seguretat de que, com es us y costum en tots els saras litigiosos municipals, ens tocará ballar ab la més lletja.

Y pagar als músichs.

EL PROTECTOR DE L' INFANCIA

D' un diari de la localitat:
«Ab motiu de celebrarse, pel Maig, las segonas carreras *Copa Catalunya*, sembla que vindrà el rey.»

Del mateix diari, una mica més avall:

«L' alcalde accidental senyor Bastardas ha tingut que ficarse al llit, degut á una sobtada indisposició.»

«¿Qué 'n dirém d' aixó, don Albert?... Una precipitació de vosté ó una ironía de las circunstancias?»

La escena al Museu de Reproduccions.

Un pagés *de fora* y la seva dona s' aturan davant de la célebre estatua de la *Venus*, de Milo.

—Mira, tu... A n' aquesta senyora tan *gopa* li deuen haver trencat els brassos...

La dona, tota esverada:

—Ay, sí!... Passém, passém depressa, qu' encare potser algú 's creurá que ho havém fet nosaltres.

¿En quin país vivim, senyors?

¡Donchs no's parla en serio aquests díes de la tornada d' en Sanllehy á l' arcaldía!...

Es lo únich que faltaría pera fer quedar al nostre magnífich Ajuntament á l' altura del betúm.

Després de lo que succehí ab la suspensió de la base quinta del pressupost de cultura, no pot tornarhi á l' arcaldía el senyor Sanllehy. Ni 'ls regidors, ni 'l poble de Barcelona poden permetre que torni á agafar la vara aquell home que tot fent rialletas y pegant cops á l' esquena, engranyá als regidors y faltá á la paraula donada de no suspendre la base de referencia, qu' era l' ánima del pressupost.

Pera que 'l senyor Sanllehy, l' home dels somriures y dels habanos, entri altre cop á la Casa Gran, es precis que avants ne surti, d' una vegada per sempre, la vergonya.

Ja veurém si á tan baix nivell hem arribat.

Reflexió d' un metje, á la sortida d' un ball de máscaras:

—Un dels pitjors y principals *vehíclos de contagi* son els cotxes... sobre tot quan van ab las cortinetas tiradas.

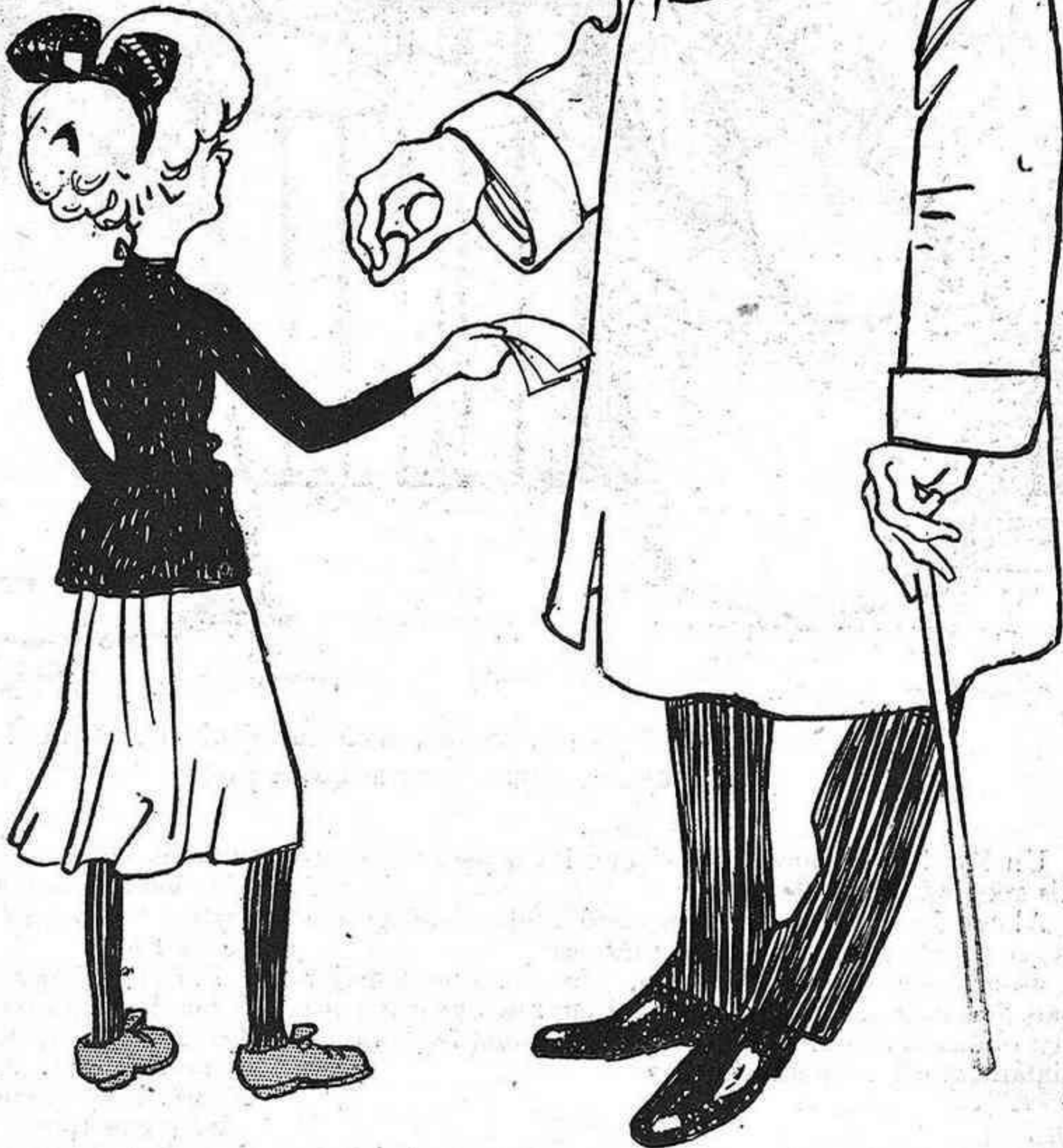
NOTAS DE CASA

Ab motiu de la inauguració del seu nou local (Ronda de Sant Antoni, 49), el Centre Nacionalista Republicá «Fivaller», del Districte sisé ens ha enviat, pera que 'ls repartíssim entre personas necessitadas, deu bonos de pá y arrós. En nom dels favorecuts doném las gracias al Centre.

∴ L' Associació Joventut Excursionista «Avant», celebrá el passat diumenge una excursió al Castell d' Aramprunyá y ermita de Sant Ramón.

∴ En la Quinta de Salut «La Alianza», primera d' Espanya fundada y sostinguda per obrers, s' inaugura el darrer diumenge una Casa de Convalecencia anexa al establiment. Festejant aquesta important millora y pera commemorar al mateix temps el quint aniversari de la seva fundació, va celebrarse el vespre un banquet en el «Mundial Palace», al qual sigué convidada LA ESQUELLA. Sentint molt el no haverhi pogut assistir, agraím vivament l'atenció de la Junta.

∴ El Centre Excursionista del Vallés (Sabadell) efectuá el diumenge una excursió colectiva á Barcelona, ahont va fer, ab arreglo al programa, algunas visitas de carácter purament arqueològich.

—Senyoret: cómprimel, que treurá la grossa...

—Tant se val; ab una de petita també m' acontento, jo.

SOLUCIÓNS

A LO INSERTAT EN EL NÚMERO 1573

- 1.ª XARADA I.—*Es-pres-sas*.
- 2.ª ID. II.—*I-si-do-ro*.
- 3.ª MUDANSA.—*Càretas, carotas*.
- 4.ª ANAGRAMA.—*Marta, matar*.
- 5.ª CADENA DE PUNTS.—*P o p
o c a
p a r i s
i d a
s a l a s
a s e
s e g a r
a m o
r o s a s
a r a
s a l*
- 6.ª CARTELL.—*Jascinto*.
- 7.ª TARJETA.—*La campana submergida*.
- 8.ª CONVERSA.—*Elvira—Rosa*.
- 9.ª GEROGLÍFICH.—*Si pensas mal no errarás*.

XARADA

LA VENEDORA DE MITJAS

CAPÍTOL IV Y ÚLTIM

—Arrepleguém els trastets
y cap á casa fem vía.
Avuy hi fet *prima* endolas...
No 'm pagan ni la saliva
qu' he gastat... ¡Vaya un *total*

L' ESTADANT Y 'L PROPIETARI

—¡Veu?... M' hauria de fer tapar aquesta esquerra.
—Esperi que passi 'l terremoto, y llavoras, si es que la casa no cau
del tot, adobarém aixó... y lo demás.

que *dos* la gent!... ¿No es sensible
que una tinga d' aguantar
per vendre, tanta palica?...
Oh; y fins el municipal
també ha fet escapulirme
del mercat, dihentme que anés
á vénderlas á cal Bisbe.
La sort que l' hi deixat dir
y quan m' ha deixat tranquila
n' he vengut aquí mateix
onze parellets. ¡Ay, filla!
quin goig fan sobre la *tres*
las *hu* pelas de ma vida.
Ara cap á fé 'l dinar
que 'ls meus budells ja rondinan.
Si tot marxant, pel camí
en vengués uns quants més... ¡tiral!
no 'm vindrían malament...
¡Apa, acabeume las mitjas!...
—Ép, jova, ¿á cóm las veneu?...
¿á mesura, á pes ó á mida?...
—Sinó perque ara tinch por
que 'l dinar no 'l pahiria
n' hi clavava aquí unas quantas
d' aquellas que no s' escriuhen

y veuria cóm las gasta
la venedora de mitjas.

ALI FOIX, *el Vell*

ANAGRAMA

La meva cosina *Tot*
que va venir de *Total*
diu que 'l seu xicot li ha dit
que 's casarán per Nadal.

MANEL B. FONTÁS

MUDANSA

L' altre día prop del *tot*
un gos que estava *total*
va mossegá al meu nebot;
pel *tot* l' agafá un xicot
y el va dá á un municipal.

JOAN ROCABERT

TERS DE SÍLABAS

Substituhir els punts per lle-
tras, de manera que vertical y
horizontalment, donguin el se-
güent resultat: 1.ª ratlla: Nom
d' home; 2.ª: Id. de dona; y 3.ª:
Classe de bolet.

JOSEPH MATEU

ROMBO

Substituhir els punts per lle-
tras de manera que llegint verti-
cal y horizontalment diguin: 1.^a
y 5.ª ratllas, consonant; 2.ª, as-
tre; 3.ª, fruyta (plural), y 4.ª,
article.

F. ARMENGOL Y BURGUÉS

CONVERSA

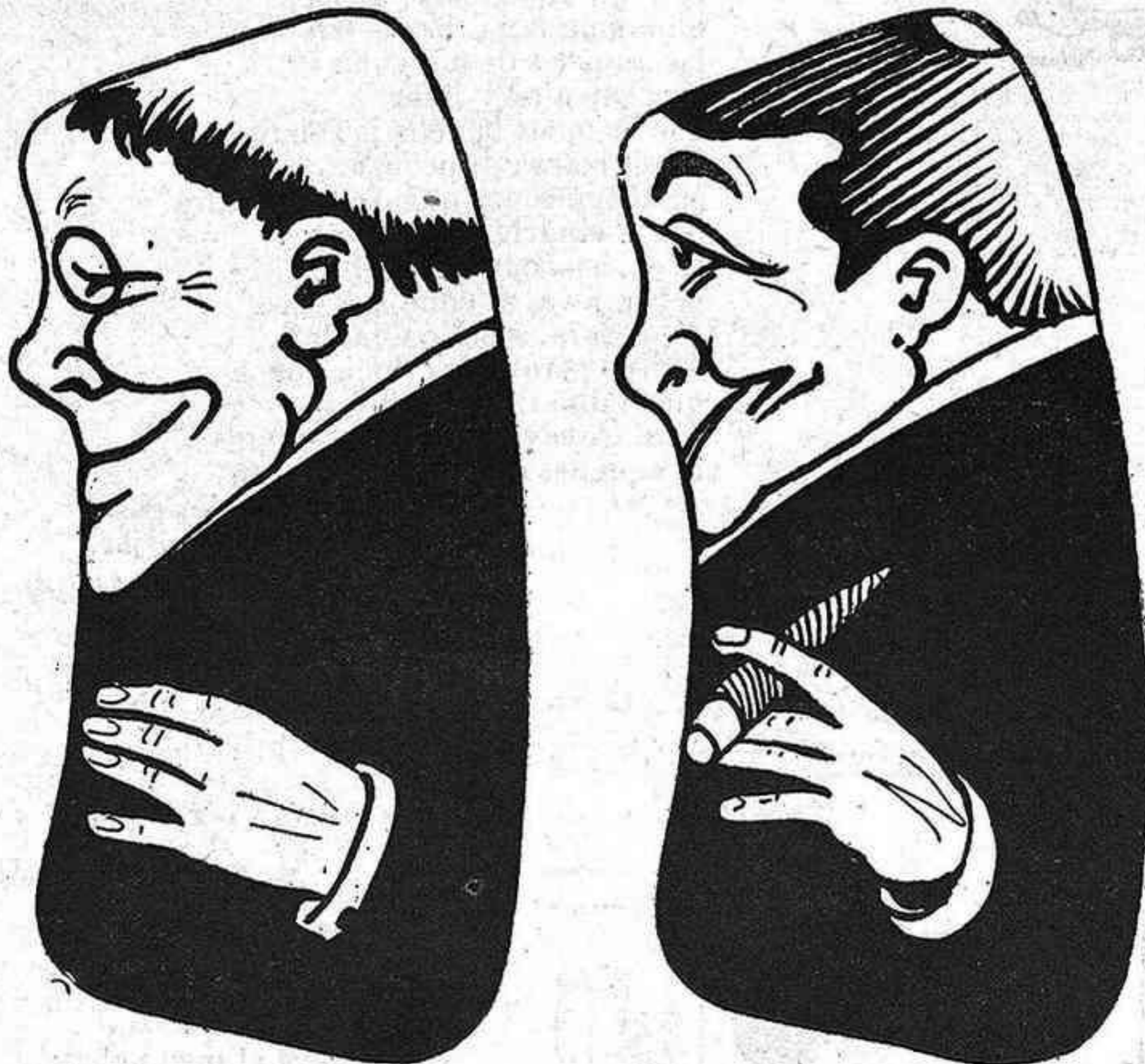
—Escolta, tú ¿y á Sabadell qué
hi vas anar á fer?
—Vaig anar al casament de 'n
Rafel.
—¿Ab qui 's va casar?
—¿Per qué m' ho preguntas si
tú mateix m' ho acabas de dir?

JOSEPH A. RANA

DEL CALAIX D' UN SABI

MOSSÉN LLARCH Y MOSSÉN CURT

Heus' aquí un entreteniment basat en una ilusió òptica.
Las dugas figuras que segueixen, convenientment enganxadas á una cartolina y retalladas ab exactitut, se colocarán en aquesta mateixa forma demunt d' una taula, y 's preguntará al espectador:
—¿Quín, dels dos capellans es el més llarch?

A primera vista tothom dirá que 'l més alt y prim es el de l' esguerra. Alashoras invertirém els cartonets, colcant el de l' esguerra á la dreta, y veurém ab extranyesa un cambi d' efecte en las figuras: Mossén Llarch haurá passat á ser Mossén Curt y vice versa.
Pera treure de l' estupefacció al espectador, no havém de fer sinó ajuntar las dos figuras, posantlas una demunt de l' altra, y s' observarà que son completament iguals.

TARJETA

N. SALA SOLÉ
DENIA

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas el títul de una molt celebrada ópera.

R. A. (a) PAU DE LAS CALSAS CURTAS

GEROGLIFICH

LA
PRINCESA
RIU
A
VELLA

PEP SERRADELL

QUÉNTOS

Parla un sogre:

—De modo, que vosté vol casarse ab una de las mevas fillas?

—Sí, senyor; aquest es el meu desitj.

—Donchs bé, sápigas que á la més petita li dono 10 mil duros de dot, á la mitjana 20 mil y á la gran 30 mil...

El pretendent:

—Oh, si 'n té alguna de més vella, no 'm fa res, no...

Dos captaires se presentan á una casa.

La minyona:

—Ah, van dos?... A quí haig de donar els cinch céntims, donchs?

Un d' ells, ab molts modos:

—A n' el meu amich, senyora. Jo me n' haig d' anar d' aquest barri, y ha volgut que 'l presentés als meus clients.

Un nyèbit d' aquestos que recullen burillas, troba una punta de cigarro habano, molt curta, que casi no 's pot aprofitar.

Filosóficamente la llenya y exclama:

—Els metjes tenen rahó: Avuy día la gent fuma massa!

En Palaudarias es casat de poch.

Un día troba un amich, y aquest, al veure tant polit y endressat, exclama:

—Noy, veig que desde qu' ets casat no portas tacas ni 't faltan botóns á l' ermilla.

—Sí, respón en Palaudarias. La dona m' ensenya cóm se fá, y jo mateix me cuso y 'm netejo.

En una escola de párvuls.

El mestre pregunta al *niño* Miranius:

—¿Vol fer el favor de dirme, la paraula *ou*, de quín género es?

—Pot ser masculina ó femenina... segons si l' *ou* ha sortit d' una gallina ó d' un gall.

Entre 'l jutje y l' acusat:

—¿Y no us en podíau accontentar de robar á la vostra víctima, que hagi hagut d' assassinarla després?

—Oh, veurá... com que s' ha posat á fer aquells crits. Si no hagués sigut aixó, jo... ja... ja tenia la mateixa idea que vosté... no 's pensi.

En Miranius, tot dinant, pregunta á la seva mare:

—Escolta ¿que també he sigut dolent, avuy?

—Bastant, ho has estat.

—¿Vols dir que tampoch me donarás postres?

—Me sembla que no.

—Donchs, aixís, donam un' altra cuixa de pollastre.

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm. 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

COLECCION DIAMANTE * **Tomo 107** * **LOS INGLESES VISTOS POR UN LATINO**
 POR **FEDERICO RAHOLA** Un tomo en 8.º, Ptas. 0'50

Edicions populars d'en SANTIAGO RUSIÑOL

Anant pel món
 El Mistic
 Oracions (Agotada)
 Fulls de la vida (Agotada)
 Els Jocs Florals de Canprosa
 El bon policia
 Monolegs
 La bona gent (Agotada)
 Tartarin de Tarascó
 El pati blau
 El poble gris
 La Mare

L'alegria que passa
 La «Merienda» fraternal
 L'Heroe
 Llibertat!
 La Fira de Neuilly
 Els savis de Vilatrista
 L'auca del senyor Esteve
 L'Hereu Escampa
 En Tartarin als Alps
 La Llei d'Herencia
 Aucells de pas

ACABA DE SORTIR

LA INTELECTUAL

Preu de cada obra: **UNA PESSETA**

**GRAMÁTICA RAHONADA DE LA LENGUA INTERNACIONAL
 ESPERANTO**

per **F. PUJOLÁ Y VALLÉS** — Preu: 2 pessetas

JACINTO BENAVENTE Obras completas

TEATRO

Tomo 17

LA SEÑORA AMA
EL MARIDO DE SU VIUDA
LA FUERZA BRUTA

Un tomo en 8.º, Ptas. 3'50

**EL HOGAR
 Y EL TRATO SOCIAL**

ARTE DE EMBELLECER LA VIDA

por **LAURA GARCIA DE GINER**

Un tomo en 8.º Ptas. 4
 Encuadernado en tela 5

Pronto aparecerá

LA ESPAÑA TRÁGICA

POR

BENITO PÉREZ GALDÓS

**EL CONSEJERO
 DE LOS
 ENAMORADOS**

*El único libro útil
 para los que tengan ó deseen
 tener relaciones amorosas*

Ptas. 1

**LOS GRANDES MAESTROS
 DE LA PINTURA
 EN ESPAÑA**

GOYA

Un tomo, Ptas. 1'50

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d'extravios, si no 's remet ademés un ral pera certifiat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas.

ENTRE VEHINAS

—¡Enredonal—¡Presumida!...—¡Xafardera!...—¡Mala sombral!...

UN NEN, DESDE DINTRE: —¡Calleu!... Si no, la gent se pensarà que 'ls concejals han vingut á celebrar sessió aquí.